

*ey aşk!
bu düğüm halime bakma sen
hele bir merhaba de
çözülürüm ben...*

12

Aysel birden televizyonu kapadı. “Uğur dizim bitti... Ben yatacağım.”

“Bu saatte mi?”

Aysel başını salladı. “Erken yatayım ki erken kalkayım.”

“Niye?”

“E yarın gezmeye gidene kadar biraz yemek hazırlayıp yavaş yavaş doldurayım dolabı.”

Karısının daha evvel defalarca olduğu gibi hayal kırıklığına uğramasını istemeyen Uğur yerinden doğruldu. “Sen bilirsin ama kendini sıkıntıya sokma. En çok iki gece kalacaklar zaten. Yeriz bir şeyler, bakarsın dışarı çıkarlar... Abartma yani.”

Aysel onun her şeyi hafife almasına kızılıyordu. “Aaaa ne demek yeriz bir şeyler? Taaa Kanada’dan oğlum geliyor, hem de arkadaşıyla! Yumurta mı kırayım istiyorsun?”

Uğur kitabına dönerken, “Peki peki, hiç karışmadım say,” dedi.

Kadın yatak odasına giderken söyleniyordu. “Karışma zaten... Ka-rış-ma! Mutfak da benim misafir de! Ben gelip senin kahvene karışıyor muyum? Onu abartma, bunu abartma... Cık cık cık!”

*

Rafet oturduğu yerden diğerlerinin mutfakta alçak sesle konuşmasını izliyor, çalan müzikten ötürü ne konuştuklarını duyamıyordu. “Ayol bu nasıl doğaçlama? Fısır fısır konuşuyorsunuz beş dakikadır?” diye seslendi. Gülererek ekledi: “N’oldu Handan Hanım? Bir aşçı ve bahçıvanla olmuyor bu işler değil mi?”

Handan sakin bir şekilde cevap verdi. “Olur olur... Başlıyoruz.” Dönüp erkeklere göz kırptı ve Rafet’in görüş açısından çıkararak buzdolabının diğer tarafına geçti. Yannis hemen onun yanına gitti. Mecnun ise raftan bir dergi alıp sandalyeye oturdu ve dergiyi karıştırmaya başladı.

Yannis kadının arkasından Mecnun’a baktı, sonra Handan’ın saçlarına takıldı gözü ve bir an gözlerini yumup mis kokusunu içine çekti.

Tam o anda Handan arkasına dönünce göz göze geldiler ve genç kadın hemen toparlanıp kaşını kaldırarak, “Hadiii...” dedi.

Yannis omzundan tutup onu yana çekerek odaya yöneldi. Handan bu temasla ürperince bir an kendine şaştı..

Yannis mutfakla odanın kesiştiği yerde durup hayali bir kapıyı çaldı. “Tak tak tak.”

Tam karşısındaki sandalyede oturan Mecnun cevap verdi: “Buyrun.” Yannis kapıyı açar gibi yapıp içeri girince ayağa kalktı. “Oooo, hoş geldiniz Hidayet Bey. Buyrun buyrun, hayırlı haberlerle geldiniz inşallah!”

“Hos bulduk İskender Bey.” Mecnun’un gösterdiği sandalyeye oturup, “Pek iyi değil haberler,” dedi sıkıntıyla. “Size bir müjde veremeyeceğim maalesef.”

Mecnun’un yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle belirdi. “Yapmayın. Dediğim gibi en güzelinden bir buket yaptırmadınız mı?”

Yannis başını salladı. “Evet evet ama ne yazık ki olumlu bir cevap vermedi.”

Rafet bir Yannis’e bir Mecnun’a bakarak oyunu dikkatle takip ediyordu.

Mecnun umutla sordu: “Ama olmaz da demedi değil mi?”

“Olmaz da demedi. Kendisi bizzat konuşacakmış sizinle.”

Mecnun düşünceli bir ifadeyle sordu: “Allah Allah. Acaba ne diyecek? Merak ettim şimdi... Sizce ne diyecek?”

“Bilemiyorum. Gelmek üzeredir.”

Mecnun, “Şimdi mi?” diyerek ayağa kalktı telaşla.

Yannis sordu: “Yardım istediğiniz başka bir konu var?”

“Hayır hayır, yok. Siz gidebilirsiniz, zahmet olmazsa kapıyı kapatın.”

Yannis hayali kapıdan çıkıp mutfığa geçerken Handan gülümseyip onu arka tarafa çekti ve elinde bir buket çiçek varmış gibi hızla kapıyı çaldı.

Bir aynanın karşısındaymiş gibi kıyafetini düzelterip saçını tarayan Mecnun hemen koltuğa oturdu ve boğazını temizleyerek cevap verdi. “Buyrun!” Genç kadın içeri girince ayağa kalkıp ona yöneldi. “Oooo... Şeref verdiniz efendim, şeref verdiniz Müzeyyen Hanım... Bilemezsiniz kalbimin nasıl attığını şu anda!” Elini zarif bir hareketle öpüp onu koltuğa buyur ederken sözlerini sürdürdü. “Odama ay gibi doğdunuz... Ki ben altmış yıllık ömrümde böyle bir aydınlanma görmedim.”

Bu sırada Rafet neredeyse nefes almadan seyrediyordu onları.

Mecnun’un cümlelerine gülmek için kendini zor tutan Handan koltuğa oturdu ve hayali bukete ona uzattı. “Hidayet Bey’le yolladığınız bu bukete size geri getirdim. Sizi üzmem istemem ama evlenme teklifinizi maalesef kabul edemeyeceğim.”

İskender Bey’in kalbi kırılmıştı. “Hemen kesip atmasaydınız efendim... Biraz düşünmenizi isterim doğrusu... Lütfen acele karar vermeyin. Malûm, ikimizin de eşleri vefat etti.”

Handan işveli bir kararsızlıkla, “Vallahi bilmem ki...” dedi.

“Efendim, bilmeyecek ne var? İnsana bir hayat arkadaşı bu yaşta lazım...”

Rafet öne doğru eğilmiş ilgiyle onları izliyordu.

Mecnun tok bir sesle konuşmasına devam etti: “Ne demişler efendim? Yalnızlık Allah’a mahsustur.”

Handan tam bir şey demek için ağzını açacakken Rafet gürlledi: “Aaaa... Niye yalnız olayım ayol, Atlas var!”

Mecnun ve Handan birden Rafet’e döndüler, sonra da birbirlerine bakarak gülüşmeye başladılar. Yannis de mutfaktan geldi. Kendine şaşırان Rafet sıkıntıyla üçüne bakıyordu.

*

Yatağına uzanmış olan Maral ağlamaktan şişmiş gözlerini sildi ve yastığın altındaki cep telefonunu alıp Ece’yi aradı. “Alo, uyandırdım mı?”

Ece esneyerek cevap verdi. “Önemli değil. Saat kaç?”

“Yediye çeyrek var.”

“N’oldu? Sesin çok kötü geliyor.”

Maral yeniden ağlamaya başlayarak kesik kesik konuştu. “Kötüyüm... Hem de çok kötüyüm Ece... Sabaha kadar hiç uyumadım desem yeri... Ağlarken bir ara dalmışım... Bir saat falan uyudum sonra sıçrayarak uyandım ve yine ağlamaya başladım. N’olur bana bir akıl ver, ne yapacağım ben?”

“Maral, nedir seni bu kadar üzzen anlamıyorum ki... Adamla aranda hiçbir şey geçmedi, yaşı senden çok çok büyük... Yani...”

Maral ağlamayı kesip kızgın bir şekilde konuştu. “Lütfen aynı şeyleri tekrarlama bana! Ben yardım et diye aradım seni... Akıl ver diye!”

“Maralcım, iyi güzel de... Senin istediğin gibi konuşmayınca beni dinlemiyorsun bile... Bu durumda nasıl akıl verebilirim sana?”

“Offf... Onu çok seviyorum... N’olur bana da Handan’a baktığı gibi baksa... Bence Yannis Handan’a âşık oldu Ece... Bu durumu değiştirmem gerekiyor... Yoksa...”

“Yoksa ne?”

“Yoksa yaşayamam.”

“Maral saçmalama lütfen!”

“Offf... Sen de beni anlamıyorsun... Bu çok büyük bir aşk!”

Ece sakın olmaya çalışıyor olsa da bulunduğu yerden net olarak görebildiği durumu arkadaşının görememesine hakikaten öfkeleniyordu. “Aşk mı yoksa takıntı mı acaba?”

Ağlaması dinen Maral sinirlendi. “Offf sen de hep aynı şeyi söyle dur! Ne anlarsın sen aşktan zaten?”

“Evet, böyle ağlamalı zırlamalı hastalıklı durumu anlamıyorum. Yaşayamam ölürüm mantığını anlamıyorum. Kusura bakma da aşk maşk değil bu!”

“Ne o zaman?”

“Sen Yannis’ten hoşlandın - ki bana göre bu hoşlanma da gerçek değil ama hadi bunu geçtim - sonra o sana bakmayınca, yani seni sevgili gibi görmeyince onu takıntı haline getirdin, olan biten bu... Saçmaladığını kabul etmemek için de aşk kelimesiyle cilalıyorsun. Haksız mıyım?”

“Haksızsın tabii! Ben onu çok seviyorum.”

“Peki o zaman söyle bana... Neyini seviyorsun?”

Maral bu soruyu beklemiyordu ama cevabı kolaydı: O kadar çok sevilecek şey vardı ki Yannis’te. “Gözlerini... Boyunu posunu... Gülümseyişini... Karizmasını... Daha sayayım mı?”

“Say!”

“Offf... Seviyorum işte.”

“Yannis’in en sevdiği renk ne Maral?”

Maral afalladı. “Bi... Bilmem... Nerden bileyim Ece?”

“Offf Maral yaaa... Adamla ilgili bildiğin tek şey görüntüsü.”

Olabilir diye düşündü Maral. İyi de bunda yanlış olan neydi? “Kızım ilk görüşte aşk diye bir şey var!”

Ece gözlerini devirerek konuştu. “İlk görüşte aşk falan değil bu! Orda çalışmaya başladıktan üç ay sonra başladın Yannis demeye. Seninle ilgilenmeyince de adamı takıntı haline getirdin ve son zamanlarda da kafayı taktığı oyuncuğu isteyen bir çocuğa döndün yaaa!”

Maral tek arkadaşı tarafından da anlaşılamanın acısını hissetti bir an. Değerlendirmesi ne kadar da yanlıştı! Onunla daha fazla tartışmayacaktı! “Tamam sen böyle de! Göreceksin ama onun beni sevmesini sağlayacağım!”

*

Sabahın erken saatleriydi, kahvede henüz müşteri yoktu. Uğur çayını alıp içerideki masalardan birine oturdu ve gazetesini açıp okumaya başladı. Melih yanına geldi ve *Timbuktu* kitabını masaya koydu. “Ustam bunu okudum, sağ ol.”

“Beğendin mi?”

“Biraz üzücüydü. İlginçti ama bir köpek anlatıyordu her şeyi.”

“Peki, koy kitaplığa,” dedi Uğur gülümseyerek.

“Bana başka bir tane daha verir misin?” diye sordu Melih kitabı masadan alırken.

Uğur şaşırarak kaşını kaldırdı. “Bir kitap daha mı?”

Melih başını salladı. “Akşamları iyi oluyor ama pek yazar bilmediğim için...”

Uğur şöyle bir düşündükten sonra sordu: “Sen okuldayken *Sinekli Bakka*’ı okudun mu?”

“Hayır,” dedi Melih başını sallayarak.

Uğur ayağa kalkıp kitaplığa doğru giderken, “Gel bakalım,” dedi.

*

Rafet masasında çay içerek gazete okurken Yannis bahçeye çıkıp ona coşkuyla selam verdi. “Oooo! Sabah serifleriniz hayrolsun!”

Rafet gözlüğünü çıkarıp ona bakarken gülümsedi. “Seni duyan da seksen yaşında Türk zanneder. Hiç anlamaz Yunan olduğunu... Ayol bu lafları artık sadece yaşlılar kullanır buralarda. O da tek tük...”

“E ben çocukluğum boyunca dinledim bu lafı Rafet Hanim... Dedem de babam da herkesi böyle selamlardı sabahları.”

“Eskidi bu laflar eskidi,” dedi Rafet gülererek.

“E ben de pek yeni sayılmam.”

Rafet imalı konuştu. “Yine çok neşelisin bakıyorum.”

“Elbette! Hadi bir çay da bana söyle.”

*

Handan zarif bir kolyeyle tamamladığı buz mavisi elbisesine uygun bir makyaj yapmış, salondaki masayı hazırlıyordu. Birkaç gün evvel internetten kanepeye uygun iki berjer koltuk, bahçesine masa ve sandalye, iki de bazalı yatak sipariş etmişti. Keşke daha evvel sipariş etseydim diye düşündü masaya kurabiye ve poğaçaları koyarken. Misafirler için bir oturma düzeni planlamaya çalıştı. Sehpayı biraz daha ortaya aldı, diğer odadan getirdiği minderleri etrafına dizdi, çocukların yeri hazırdı. O sırada cep telefonu çaldı. Arayan Nihal'di. “Alo. Avukat Handan Hanım'la mı görüşüyorsunuz?”

Arkadaşının sesini duyunca neşesi katlandı. “Avukatı ve hanımı attım şekerim. Sadece Handan. N'abersin?”

“İyiyim iyi, sende ne var ne yok? Hiç sesin soluğun çıkmıyor?”

Handan neredeyse şakiyan bir ses tonuyla cevap verdi. “Ben çokook iyiyim Nihalcim... Her şey çok iyi! Yerleştim, ilginç dostlar edindim. İyi gidiyor her şey şimdilik.”

“Ohooo! Sesinden anlaşılıyor güzelim. Yoksa hayal ettiğinden fazlası mı var? Ne bu neşe?”

“Yok yok... Yani ne bileyim? Bahardandır... Burda hava çok güzel, orda nasıl?”

“Burda da ısındı artık canım, neredeyse yaz geldi.”

Bu sırada ofis telefonu çalan Nihal gülümseyerek ama aceleyle konuştu. “Handancım ben yine ararım, sen de ara. Telefona bakmam lazım, çok öpüyorum seni. Sesini duymak istedim. Ne yalan söyleyeyim çok da iyi ettim. Rahatladım. Kendine iyi bak. Hoşça kal.”

“Tamam canım, sen işine bak. Sonra konuşuruz, hadi hoşça kal.”

Handan telefonu kapayıp bir şarkı mırıldanarak mutfağa geçti, çatal ve bıçakları alırken duraksadı. Masaya döndü ve bir kaşını kaldırarak, “Bahardan tabii canım, neden olacak...” dedi kendi kendine.

*

Yannis çayından bir yudum aldı ve düşünceli görünen ortağına sordu: “Sen de iyi uyudun?”

“İyi uyudum iyi. Aslında az uyudum ama iyi uyumuşum.”

“E o kadar geç bırakmadık seni otele... Neden az uyudun bakalım?” Gülümsedi. “Atlas'i özledin?”

Rafet güldü. “Oyyy kuzum benim. Özledim tabii onu... Ama sebep o değil. Aklıma takıldı bazı şeyler, düşünürken uyuyamadım işte... Hani bir şey düşünerek başlarsın ardı ardına elli şey gelir ya aklına! Öyle...”

Yannis başıyla onayladı ve araya kısa süreli bir sessizlik girdi.

“Yannis?” dedi Rafet meraklı bir ses tonuyla. “Dün akşam çok ilginçti değil mi? Yani... Handan... Şu oyununuz...İlginçti...”

“Elbette. Çok güldük... Eğlenceli bir akşam oldu.”

“Eğlenceliydi... O ayrı ama ben onu demiyorum.”

Yannis meraklandı. “Neyi diyorsun?”

“Daha önce hiç düşünmediğim şeyler geldi aklıma, bu ara sürekli oluyor zaten...”

“Ne gibi?”

“Mesela dün akşam... Siz güldünüz ama ben sonra çok düşündüm uyumadan.” Duraksadı. “İsmail Bey'den bu kadar rahatsız olduğumu hiç bilmiyordum.”

“Yapmaaa!” dedi Yannis gülümseyerek. “Adam gelince yok oluyorsun. Görmek bile istemiyorsun bazen.”

“O ayrı. Daha da şaşırdığım neden rahatsız olduğumu anladım dün ilk kez.”

Yannis ciddileşerek sordu: “Nedenmiş?”

“Her geldiğinde yalnızlıktan bahsetmesinden.” Adamı taklit ederek sözlerini sürdürdü. “Bu yaşta yalnızlık zor, bu yaşta bir hayat arkadaşı lazım insana demesinden...”

“Ama adam haklı... Yani kendince haklı.”

“Ama işte bence haklı değil-miş.”

“Niye?”

Rafet çayından bir yudum aldı. “Çünkü... Düşündüm de... İnsanlar eşleri öldüğünde yalnızlık çekip bir daha evleniyorlar. Yani genelde böyle oluyor değil mi?”

Yannis başını salladı.

“Oysa ben Hüsnümlle o kadar mutluydum ki... Gerçekten mutlu olduğum için Hüsnümlle berabermişim. Yani... Tam anlatamadım ne demek istediğimi ama...”

“İsmail Bey’in gelin birlikte olalım, mutlu olalım demesi gerekirdi yani? Oysa o hep birlikte olalım böylece yalnız kalmayız diyor?”

Rafet başını salladı. “Hah işte!”

*

Güzelve giyinip süslenmiş olan Aysel ve Nurcan sohbet ederek kol kola yürüyorlardı. Aysel sordu: “Eeee... Sonra ne oldu?”

“Ne olacak, o fosur fosur uyudu, benim deli ağrı da nerdeyse ortalık aydınlanıncaya kadar geçmedi... Sonra da uyumuşum, ondan geç kalktım.”

“Kalktığında gitmiş miydi Rıza?”

“Yok gitmemişti, bana kahvaltı hazırlamış bir tepsinin içine... Böyle yağlar ballar, maydanoz, roka, kekik falan... Küçük bir bardağa da gül koymuş, karıcım sen acıkmışsındır hadi kahvaltını et de ilacını iç diye yatağa getirdi.”

Bu tablo Aysel’i heyecanlandırdı. “Deme kız! E peki sen n’aptın?”

Nurcan ters ters baktı arkadaşına. “N’apayım! Uyandım! Ayyy Aysel sen de bi tuhafısın! Yapar mı hiç Rıza öyle bir şey?”

Aysel onun kolunu dürttü. “Aman ne bileyim yaaa... Ciddi ciddi söyleyince.”

“Ayyy bir kere de anla maytap geçtiğimi be Aysel.”

Bir sessizlik olunca Aysel onun kolunu dürterek güldü. “Kız ama ne güzel rüyaymış değil mi?”

Nurcan istifini bozmadan cevap verdi. “Hıı... Görsem güzel bir rüya olurdu herhalde.”

Aysel kızgınlıkla onun koluna vurdu. “Rüya da mı yalandı?”

Nurcan onun bu hali karşısında kahkahaya boğuldu.

*

Lobiden odalara doğru yürüyen Rafet’in gözü Maral’ın şiş gözlerine takıldı. Elindeki telefondan bahçeye iki çay isteyip ona seslendi: “Gel bahçeye de konuşalım biraz.” Bir masaya geçtikten sonra ilgili bir sesle sordu: “Maral hasta mısın bugün?”

Kız hemen itiraz etti. “Yok yok iyiyim ben.”

Garson çayları getirince Rafet bir yudum alıp şefkatli bir sesle, “Gözlerin şişmiş...” dedi. “Bir derdin varsa,-seni üzen bir şey... Konuşalım mı?”

“Sağ ol Rafet abla... Yok bir şey,” dedi Maral bir süre düşündükten sonra.

O sırada bahçede çalışan Mecnun tam otele girecekken kadının konuşmasını duydu: “Maral. Bak ağlamışsın... Suratın iki karış... Konuşmak istemiyorsun ama sanırım bu konu Yannis’le ilgili.”

Mecnun konuşmaya dikkat kesildi ve kızın, “Şey... Evet... Biraz,” dediğini duydu.

“Bak kızım. Yannis senden çok büyük. Belli ki seninle de hiç ilgilenmiyor... Neden aklını başına almıyorsun da hayatı kendine zehir ediyorsun?”

Bu sözlere içten içe öfkelense de Maral sessiz kalmayı tercih etti.

Rafet çayından bir yudum daha alıp, “Bak gençsin... En güzel yaşların... Etrafına bak! Mutlu olacağın biri mutlaka karşına çıkacaktır.”

Maral bu konuşmadan çok sıkılmıştı. Kadına gerçeği söylerse konu hemen İstanbul’da teyzesine gider, sonra da dedikodu alıp başını yürürdü! “Ben... Şey... Bu konuyu sizinle konuşmak istemiyorum dersem ayıp olur mu Rafet abla?”

“Ben sadece bir büyüğün olarak konuştum Maral. Senin üzülmemen için.”

“Biliyorum. Teşekkür ederim ama konuşmak istemiyorum.”

Rafet başını eğerek, “Sen nasıl istersen,” dedi ve işaret etti. “İç hadi çayını, soğuttun.”

Mecnun sessizce geldiği tarafa döndü.

*

Yannis odasına çekilip masaya oturdu ve yüzünde bir gülümsemeyle yazmaya başladı:

Handan, HANDAN, HaNdaN, HANDAAAN

A

N

D

A

N

Kâğıdı katlayıp yatağın üzerine attı, sonra boş bir kâğıt daha aldı raftan ve yavaş yavaş yazmaya başladı:

Günüm karıştı.

Gündüzüm gecem karıştı.

Aklım ve kalbim karıştı.

Handan!

Ben ne güzel karıştım renklerinle.

Hiç bu kadar karışık olmamıştım ve şimdiki kadar yerinde olmamıştı hiçbir şey!

Handan!

Çocuk ormanları kadar dost.

Çocuk ormanları kadar güzelsin.

*

Uğur okuduğu gazeteyi katlayıp masaya koydu ve etrafa bakındığında bütün müşterilerin dışarıda olduğunu gördü. Canı sıkındı, başını ovaladı, ağrı dayanılacak gibi değildi. Çay ocağına gidip Melih ve Mete’ye, “Çocuklar benim biraz işim var, çarşıya gideceğim, belki akşamüzeri gelirim, belki de gelmem, kahve size emanet,” diyerek dışarı çıktı ve arabasına binip uzaklaştı.

Nereye gittiğini bilmeden arabayı sürerken müzik kulağını tırmalayınca müzik çaları sinirli bir hareketle kapadı. Sessizlik kalsın bana dedi içinden. Sessizlik ve acı! Ben bunu çoktan hak ettim!

*

Mecnun yırtık tişörtü ve kir içindeki bahçıvan tulumuyla otele girdi. Masasında bir şeylerle uğraşan kızın yüzünü inceleyerek resepsiyona doğru ilerledi ve “Merhaba Maral,” dedi.

Maral ona samimi bir şekilde gülümsedi. “Merhaba Mecnun. Sen bugün çalışıyor muydun?”

“Evet, birkaç saattir arkadaydım.”

“Oooo... Yorulmuşundur... Hava da epey sıcak.” Gülümseyerek telefona uzandı. “Sana soğuk bir şey söyleyeyim mi? Ne içersin?”

Mecnun şaşırıldığını belli etmedi. “Yooo... Yok sağ ol. Rafet ablayla konuşmam lazım, o nerde? Yukarda mı?”

“Biraz önce çarşıya gitti... İşleri varmış.”

“Peki, sonra konuşurum, sana iyi çalışmalar.”

Adam kapıya doğru bir adım atmıştı ki, “Mecnun,” dedi kız.

“Efendim?”

“Şey... Akşam beraber biraz gezelim mi?” Doğal olmaya çalışarak ekledi: “Şu senin faytonla...”

“Bu akşam mı?”

“Evet. Sıkıldım da biraz bu ara... Tabii sen de istersen.”

Ben de istersem diye düşündü Mecnun. Kızın planını harfiyen anlamıştı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Olur,” dedi.

Maral sıcacık bir sesle sürdürdü konuşmasını. “O zaman beni yedi civarında buradan alırmısın?”

“Tamam alırım. Hadi eyvallah.” dedikten sonra dışarı çıktı Mecnun.

Maral yüzünü buruşturarak, “Eyvallahmış! Allah’ın odunu!” diye söylendi.

*

Nurcan, Aysel ve Şeyma kanepede, Yıldız ve Handan ise sandalyede oturuyordu. Çocuklar önce minderlere kurulmuşlar ama beş dakika geçmeden sıkılmışlardı. Kâh ayakta dolanıyorlar kâh gidip annelerine sokuluyorlardı. Aysel gülümseyerek sebep-i ziyaretini açıkladı. “Yıldız size geleceklelerini söyleyince... Ben tanyorum Handan Hanım’ı dedim... O da beraber gidelim deyince takıldık peşine.”

Yıldız ona şaşkınlıkla bakarken Nurcan araya girdi. “Yani ben de gelmek ve sizinle tanışmak istedim tabii.”

“İyi ettiniz, memnun oldum,” dedi Handan gülümseyerek. Çocukların huzursuzluğunu fark etti. “Bahçeye çıkmak isterseniz çıkabilirsiniz çocuklar.” Annelerine baktı. “Yani siz izin verirseniz, benim için sakıncası yok.”

Otuz dört yaşında, ince ve sarışın bir kadın olan Şeyma bu fikre pek sıcak bakmadı. “Şimdi bahçeye çıkarlarsa bir içeri bir dışarı batırırlar evi.”

“Hiç önemli değil,” dedi Handan gidip kapıyı açarken.

Sıla hemen araya girdi.. “Bahçeye kediler gelmiştir belki... Severiz...”

“Hah!” dedi Handan gülümseyerek. “Ben size kediler için mama da veririm doyurursunuz onları, ne dersiniz?”

Çocuklar başlarını salladılar. Ecem ve Sıla mamayı almak için Handan’ı takip ederken Ozan ve Semih dışarı çıktılar.

Çocuklar bahçeye çıktıktan sonra Handan yerine oturdu ve gülümseyerek, “Çay birazdan hazır olur,” dedi.

Aysel başını salladı. “Olur olur. Ne demişler, gönül ne kahve ister ne kahvehane, gönül sohbet ister, kahve bahane.”

Handan gülümsedi ve bir süre kimse konuşmayınca Nurcan hemen sordu: “Handan Hanım siz Ankara’dan mı geldiniz?”

“Evet.”

“Niye?” diye sordu Aysel doğal bir şekilde.

Yıldız Handan’ın kendini sorguda gibi hissetmesini istemiyordu, tam bir şey diyecekken, “Canım burada yaşamak istedi,” dedi Handan.

“Hı... Tabii burası güzel,” dedi Aysel gülümsemeye çalışarak.

Konuyu değiştirmek isteyen Yıldız etrafa bakıp gülümseyerek, “Ev çok şirin olmuş,” dedi.

“Evet, ben de çok sevdim burayı,” dedi Handan başını sallayarak.

Aysel yeniden araya girdi. “Sorması ayıp kaçta tuttunuz?”

Handan, “Sanırım piyasa değerine tuttum,” dedikten sonra, “Çaydan evvel kahve içer misiniz?” diye sordu.

“Olur olur... Hem Nurcan da çok güzel fal bakar,” dedi Aysel başını sallayarak.

“Peki o halde. İsterseniz ben yaparım... Ama... Çayı güzel demlerim de güzel kahve yapamam, isterseniz sizden biri yapın,” dedi Handan gülümseyerek.

Aysel ve Nurcan afalladı. Aysel bir şey diyecek oldu ama Şeyma buna fırsat vermeksizin hızla yerinden kalkıp, “Ben yaparım,” dedi. Diğerlerine dönerek sordu: “Benim kahvem fena olmaz, değil mi?”

*

Uğur arabasını deniz kıyısında تنها bir yere çekmiş denizi seyrediyordu. Tam o sırada Ekrem aradı. “Uğur merhaba.”

“Merhaba Ekrem.”

“Nerdesin sen? Kahveye uğradım bir-iki muhabbet edelim diye ama çocuklar çarşıda işin olduğunu söylediler, geç mi geleceksin?”

Uğur can sıkıntısıyla içini çekti. “İşim falan yok be Ekrem. Canım sıkın... Başım da çok ağrımaya başladı, attım kendimi dışarı.” Gülümsedi. “Denizi seyrediyorum.”

“Haaa şu mesele. Sana yazıp denize at dedim ben, seyret demedim.”

“Öyle yaptım zaten... Ama...”

“Ama sıkıntın geçmedi?”

Uğur derin bir nefes aldı. “Geçer bakalım... Geçmeyen ne var Ekrem şu hayatta?”

“Doğru söze ne denir?”

“Kalacaksan döneyim ben?”

“Yok yok, benim için dönme, on dakikalığına uğradım zaten, işlerim var.”

“Dönmem o zaman. Başım zonkluyor. Aysel de gezmeye gitti. Eve gidip dinlenirim biraz.”

“İyi edersin. Hadi dikkat et kendine, çok üzme can-ı azizini.”

Uğur gülümseyerek cevap verdi: “Tamam, çok üzmem. Görüşürüz.”

*

Mecnun atları tımar ederken Zel’in başını usul usul okşadı. “İşte böyle Zel... Beni anlıyor musun?” Zel hafifçe kişneyince konuşmasına devam etti. “Rabbim beni niye insan olarak yarattı bilmem, vardır bir bildiği ama bence benden çok iyi çiçek olurdu... Çünkü çiçekler hesap kitap bilmezler... Planları yoktur insanlar gibi... Sadece açarlar...” Dönüp Gü’nün başını okşadı. “Oysa insanlar her şeyi yapar ama bir tek açmayı bilmezler. Bak Maral’a! Kafasında binbir tilki var... E kafanda binbir tilki dolaşırken çiçek gibi açabilir misin? Çiçek gibi güneşi içine çekebilir misin? Çekemezsin tabii... Anlıyor musun Gü?” Gü kişnemeyince gülerken atın sırtına yavaşça vurdu. “Sen pek sevmiyorsun herhalde sohbeti Zel gibi. E sen de haklısın! Bırak felsefe yapmayı da işine gücüne bak artık diyorsun ha?”

*

Yannis lobiye girip, “Rafet abla geldi mi?” diye sordu Maral’a.

“Gelmedi. Geç geleceğini söyledi. Bir durum mu var?”

“Yok bir durum, ben de çikiyorum, iki-üç saate kadar dönerim, Rafet abla gelirse söylersin.”

“Peki,” dedi Maral hayal kırıklığına uğrayarak. Yannis uzaklaşırken arkasından baktı, gözden kaybolduğunda ise anahtarların bulunduğu yere bakıp gülümsedi.

*

Çocuklar bahçeye çıkınca keyfi yerine gelen Aysel sohbete ağırlığını koydu ve bol bol Taylan'dan bahsetti. Falını kaparken, "İki gün için geliyor işte... Eeee... Özledi tabii o da buraları," dedi.

Şeyma başını salladı. "Özlemez mi hiç insan memleketini?"

Nurcan biraz çekinerek sordu: "Sizin memleket Ankara mı Handan Hanım, ana baba sağ mı?" "Hayır, Amasralıyım ben. Annem babam oradalar."

"Aaaa..." dedi Aysel eleştirel bir ses tonuyla. "Buraya da çok uzak. Ailenizin epey uzağına yerleşmişsiniz!"

"Öyle oldu," dedi Handan başıyla onaylayarak.

Aysel bir şey demedi. Bu kadınla da şöyle ağız tadıyla sohbet edilmiyordu!

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Az da yapmamışsınız mesleğinizi." dedi Şeyma. "Mutlaka çok ilginç olaylar gelmiştir başını..."

"Burada çalışmayı düşünüyor musunuz?" diyerek araya girdi Nurcan.

"Hayır, şimdilik yok öyle bir düşüncem," dedi Handan. "Çay servisine başlayayım mı artık?"

Aysel bu teklifi çok zamansız buldu. "Ayol daha fallar bakılmadı."

Handan yerinden kalkarken, "Bakarsınız sonra çayımızı içerken," dedi gülümseyerek. Mutfağa doğru ilerlerken seslendi: "Ben çayları koyarken siz de masadan kendinize servis yapar mısınız? Herkes istediğinden istediği kadar alır böylece. Rafet abla meşhur kurabiyelerinden yaptı sağ olsun."

Aysel ve Nurcan birbirlerine o kadar şaşkın bir şekilde bakıyorlardı ki bunu fark eden Şeyma ve Yıldız masaya doğru giderken kahkahalarını zor tuttular.

*

Uğur salondaki kanepede üstüne pike almış uyurken kıpırdandı.

On sekiz yaşındaki Meriç bir ırmak kenarında oturuyor. Hava kararmak üzere. On dokuz yaşındaki Uğur ona doğru yürüyor.

Meriç ayağa kalkıyor ve elini ona doğru uzatarak korku dolu bir sesle, "Uğur gelmeyeceksin sandım... Korkmaya başlamıştım..." diyor.

Uğur ona doğru yürürken yok oluyor ama sesi duyuluyor: "Gelmez miyim hiç?" Tekrar görününce elini Meriç'e doğru uzatıyor.

"Geleceğimi biliyordum," diyor kız gülüp elini ona doğru uzatarak. "Söz vermiştin!"

Uğur tam ona yaklaştığında tekrar yok oluyor.

"Uğur! Uğuur!" diye bağırtıyor eli havada kalan Meriç. "Uğuur... Elimi tuut! Neredesiiin?"

Kan ter içinde uyanan Uğur ayağa kalkıp alnındaki teri elinin tersiyle sildi ve kanepeye oturdu. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle eline bakarken, "Meriiiç!" dedi.

*

Maral etrafı kolaçan ederek sessizce koridorda ilerledi ve Yannis'in odasına varınca dikkatle kilidi açıp içeri girdi. Yatağın üzerindeki kâğıt dikkatini çekince alıp özenle açtı.

Handan, HANDAN, HaNdaN, HANDAAAN

A
N
D
A
N

Birden o kadar sinirlendi ki kâğıdı yırtacakken kendine geldi ve aldığı gibi yatağın üzerine bıraktı. Odaya göz gezdirirken masadaki bir-iki kitabın üzerinde duran başka bir kâğıt görünce alıp hemen okudu:

Günüm karıştı.

Gündüzüm gecem karıştı.

Aklım ve kalbim karıştı.

Handan!

Ben ne güzel karıştım renklerinle.

Hiç bu kadar karışık olmamıştım ve şimdiki kadar yerinde olmamıştı hiçbir şey!

Handan!

Çocuk ormanları kadar dost.

Çocuk ormanları kadar güzelsin.

Sinirle kâğıdı yerine koydu ve odadan çıkıp sessizce kapıyı kapadı. Koridorda ilerlerken burnundan soluyordu. “Çocuk ormanı kadar güzelmiş! Salak! Çocuk ormanı ne yaaa! Göstereceğim ben size çocuk ormanını!” dedi dişlerinin arasından.

*

Çetin üniversitedeki odasında sinirli sinirli sigara içiyordu. Az önce koridorda karşılaştığı iki arkadaşı da onu sormuştu. Artık duyulmuştu! Handan’ın Ankara’yı terk ettiğini herkes biliyordu. Son iki günü niye bitti, nasıl bitti, hani evlenecektiniz sözleriyle muhatap olarak geçirmişti. Kem küm etmişti. Sorunlarımız var, ara verdik dediyse de pek inandırıcı olamamış, alaycı bakışlardan kurtulamamıştı. Çok geç olmadan onu tekrar elde etmenin bir yolunu bulmalıydı ama nasıl?

Önce rahatlaması, kendine güvenini tazelemesi gerekiyordu. Telefonunu çıkarıp Suna’yı aradı ve doğrudan konuya girdi. “Akşama müsait misin?”

Kadından olumlu cevap alır almaz kapattı telefonu. Gülümseyerek, ne zaman müsait olmadın ki, diye düşündü.

*

Mecnun sürekli müşterisi Birol’la ilgileniyordu. Çeşitli çiçeklerle dolu olan bir kasayı adamın arabasının yanına götürüp yere koydu. Mecnun’dan hayli büyük adam burnunun ucuna inen gözlüğünü düzelterek, “Sağ olasin Mecnun. Bakalım işe yarayacak mı? Fena darılttım bu sefer!” dedi.

Mecnun başını sallayıp gülümseyerek rahatlatmaya çalıştı adamı. “Yarar yarar... Çiçek görüp de yüzü gülmeyen kadın mı olur?”

Birol düşünceli bir şekilde başını kaşıyarak sordu: “Acaba saksı alıp gelseydim de saksıya mı dikseydin bunları? Daha güzel olmaz mıydı?”

“İh... Aysun ablayı bilmez miyim ben? İşin zevki orda, kendisi yerleştirecek saksılara... Eli toprağa degecek... Mutlu olacağı kısım orası zaten. Sen bana güveeen!”

“Sen öyle diyorsan.”

Mecnun aklına bir şey gelince, “Dur sen burda bi,” diyerek seraya gidip çiçeklerin arasına daldı. Birkaç dakika sonra elinde bir çiçekle geri döndü. “Al bu da benim hediyem olsun sana.”

“Bu ne?” diye sordu Birol çiçeği alırken.

Mecnun elini kaldırarak uyardı adamı. “Dur, çiçeğe dokunma sakın! Bu küstüm çiçeği. Elini dokunduğun anda kapanır.” Biraz düşündükten sonra ekledi: “Bence bunu diğerlerinden ayrı ver, verirken de yap bi edebiyat iştel!” Göz kırparak gülümsedi. “Barışsınız.”

Birol çaresizdi. “Ne diyeyim? Çok kötü kırıldı.”

“Yaaa işte çiçeğe dokun, kapanınca, sen bana küsünce böyle kapanıyorum filan de... Ben ne bileyim yaaa Birol abi, uydur romantik bir şeyler.”

Birol’a mantıklı gelmedi bu öneri. “İyi de küsen o... Kapanan ol!”

“Hmmm...” diyen Mecnun başını kaşıyarak biraz daha düşündü. “O zaman şöyle de... Bir daha seni kırarsam lütfen on gün boyunca konuşmamazlık etme! Bu çiçeğe dokun sadece... Böylece ben de yontulmamış bir odun olduğumu anlayayım.”

Birol gülmeye başladı. “İyi gidiyordun be Mecnun ama son kısım olmadı.”

“Orayı da sen uydur o zaman. Bahçıvanım ben psikolog muyum anaaa!”

Birol çiçeği arabanın arkasına yerleştirirken, “Tamam tamam, haklısın,” dedi ve çiçeğe şöyle bir baktı. “İyi oldu bu çiçek!” Cüzdanını çıkararak sordu: “Söyle bakalım günahımız ne?”

*

Çocuklar sehpanın etrafına oturmuş meyve suyu içip kurabiye ve poğaçaya yiyorlardı. Handan onların çay istemeyeceğini tahmin etmişti. Herkes hem poğaçaya hem de kurabiyeyi çok beğenmişti ancak Aysel lezzeti överken, “Gerçi siz yapmamışsınız ama...” diye bir iğne batırmayı ihmal etmedi.

Nurcan çayını içerken fal bakmaya devam ediyordu. Fincanı tabağa bırakırken, “Seninki de bu kadar Şeymacım,” dedi.

Genç kadın ona teşekkür ederken Yıldız kıpırdanmaya başlayan çocukları uyardı: “Dikkat edin çocuklar, döneceksiniz.”

Aysel imalı bir şekilde Nurcan’a bakarak, “Şeyma’ya da pek bir şey söylemedin. Herhalde bugün de pek gününde...” derken Semih’in kolu sehpadaki bardağa çarptı ve vişne suyu halının üstüne döküldü.

Aysel ve Nurcan aynı anda, “Aaaa!” diye bağırıldılar.

Şeyma panikleyerek çocuklara baktı.

Handan çocuğun yüzünde beliren çaresiz ifadeyi fark edince çay bardağını tabağın içinde devirdi ve “Ahhh ben de çayı döktüm,” dedi.

Herkes bir anda ona döndü, ancak çayı bilerek döktüğünü sadece Yıldız görmüştü.

Handan sakın bir şekilde ayağa kalkıp umursamaz bir ses tonuyla konuştu. “Bir şey olmaaaz, ben bir bez getirip silerim hemen.” Semih’in yanında geçerken sıcacık gülümseyip çocuğun saçlarını karıştırdı. “Bugün Semih ve Handan’ın sakarlık günü anlaşılır.”

Semih’in yüzünde beliren çaresiz ifade yerini rahatlamaya bıraktı.

Nurcan ve Aysel birbirlerine baktılar.

Şeyma çocuğa bakarak yumuşak bir tonla, “Biraz daha dikkat etsene oğlum,” dedi.

Dokuz yaşındaki çocuk açıklamaya başladı: “Yaaa anne, şöyle dönerken...”

*

Maral resepsiyonda burnundan soluyarak oturuyordu. Önündeki dosyaları ileri doğru itti. Parmağını ağzına götürüp hafifçe ısırıldı. O sırada telefon çalınca kızgın bir sesle cevap verdi. “Alo! / Evet burası! / Temmuza yer mer yok, başka otel bulun! / İstedğim gibi konuşurum!” Telefonu sinirli bir şekilde kaparken söylendi. “Salak! Sana mı soracağım nasıl konuşacağımı!”

*

Aysel ve Nurcan kol kola girmiş konuşarak evlerine dönüyorlardı. Aysel soluklanmak için durdu. “Ayyy ayyy... Şiştim. Güleceğim, gülemiyorum... Sinirimi bozdu şu Şeyma! Handan’dan bile çok.”

Nurcan da durmuştu. “Canım kız bir şey demedi ki sana...” dedi kaşını kaldırarak.

“Görmedin mi kaş göz edişini çocukları gösterip? Sanki biz çocukların yanında ne konuşup konuşmayacağımızı bilmiyoruz!”

Nurcan buna karşı çıktı. “Ama canım... O şeyden dolayı öyle yaptı. Yani sen de kapıdan çıkar çıkmaz hemen ayyy ben böyle bir şey görmedim diye bağırmaya başladın ya? Yani çocukların hepsi sana baktı. Şeyma da şey yaptı tabii...”

Aysel omzunu silkerek, “Görmedim tabii,” dedi. “Hadi kahvenizi kendiniz yapın hanımlar...” Gülmeye başladı. “Hiç böyle bir misafirlige gitmiş miydin sen?”

Nurcan da gülmeye başladı. “Hele şey... Bir tek sarımsaklı ekmeği o yapmış duydun mu? Kurabiyeleri Rafet’e yaptırmış, böreği poğaçayı Yannis’e... Ne o? Handan Hanım misafir ağırladı!”

Tekrar yürümeye başladılar ve Aysel gülmesi hafifleyince, “Hele o çayı dökmesi! Semih’e de bi şey diyemedi tabii, kendi de sakar olunca,” diyerek Handan’ı taklit etti. “Önemli değil, silerim benmişş... Ayol gitti caaanım halı!”

Nurcan arkadaşına hak verdi. “Anam bu kadın bu rahatlıkla koca bulabilir mi hiç? Eşyasına bakmayı bilmiyor daha!”

Aysel, “Hiç!” diyerek onu destekledi ve biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Ama sen de çekindin kadından haaa!”

Nurcan biraz kızarak, “Nerden çıkardın şimdi bunu? Niye çekinecekmişim ben o deliden?” diye sordu.

Aysel onun omzuna vurarak konuştu. “Hadi hadiii... Hiçbir şey diyemedin falında. Telefon... Haber... Temiz çıkmış dedin bıraktın.”

“E o kadardı ben ne yapayım? Uydurayım mı?” Konuşmadan birkaç metre yürüdüktan sonra kendi tespitini paylaşmak istedi. “Asıl sen kendine bak. Güya çaktırmadan ağzından laf alacaktın... Kaç lira kira verdiğini bile öğrenemedin ayol!”

Şu Nurcan hiçbir olayı doğru düzgün değerlendirmezdi zaten! “Hiç de bile... Araya laf girdi yoksa ben her istediğimi öğrenirim ondan. Neymiş! Avukatmışşş! Ayol beni okutsalar değil avukat adalet bakanı olurum beee!” Duraksayarak içini çekti. “Ahhh, anam okutmadı işte!”

Nurcan şaşırılmıştı. “Kız hani baban okutmadıydı?”

Aysel kızarak, “Ayyy, anam da okutmadı babam da, öfff!” diyerek sustu. Biraz daha konuşmadan yürüdüktan sonra arkadaşına sordu: “Kız acaba bu hiç evlenmiş midir?”

“Sorsaydın ya.”

“Doğru... Bak onu sormayı unuttum.”

Nurcan dalga geçerek, “Hıı... Çok cevap aldın da sorduklarına!” dedi.

Aysel şöyle bir düşününce hak verdi arkadaşına. O kadar oturup en az bilgi edindiği ev ziyareti bu olmuştu. “Piyasa değerinde dedi duydun mu?”

“Hiç evlendiniz mi desen herkes kadar falan derdi zahir!”

Kahkaha atarak yürümeye devam ettiler.

*

Handan bahçede bir sandalyeye oturmuş çiçekleri seyrederek çay içiyordu, Mecnun’un faytonla geldiğini görünce içeriden bir sandalye daha getirdi. Oturlurken gülümseyerek sordu genç adam: “N’aptın bakalım misafirleri, postaladın mı?”

Handan, “Aynen öyle yaptım,” diyerek onun kıyafetini inceledi. Mecnun jockey kıyafeti yerine bugün oldukça spor giyinmişti. Göz kırparak sordu: “Peki ya sen? Ne bu hal? Böyle hazırlanıp beni gezdirmeye gelmedin herhalde?”

“Yok... Bugün başının çaresine bak Asi Kontes. Maral Hanım’ın canı benimle gezmek istemiş bu akşam.”

Handan hayretle gülümsedi. “Hadiiii... Bak seen! Yavaş yavaş ilgisini çekmeye başladın demek...”

“Yok be sanmam. Bir planı var bence.”

“Belki de yoktur.”

Mecnun başını sallayarak, “Var var,” dedi ve otelin bahçesinde duyduğu konuşmayı anlatmaya başladı.

*

Uğur rüyanın etkisinden kurtulmak için düşünmüştü. Bir kâğıt kalem alıp masaya oturdu. Yarım saat kadar kâğıda baktı. Bir yanı duygularını kelimeye dökemeyeceğini söylüyor, bir yanı ise yazarsa hafifleyeceğini haykırıyordu.

İçi öyle acıyordu ki bir an bedeninden çıkıp uçurtma olmak istedi. Sonra niye uçurtma olmak istediğini sordu kendine. Cevabı bulunca gülümseyerek, “Bak kuş bile olmak gelmedi içinden çünkü nefesi var, canı var! Beceremedin sen bu hayat işini Uğuuur!” diyerek kendisiyle dalga geçti.

Kâğıda biraz daha boş boş baktıktan sonra yazmaya başladı. Bir cümle, bir daha, bir daha!

Bir sayfa dolusu yazmıştı ki anahtarla kapının açıldığını duydu. Mektubu katlayıp cebine yerleştirdi ve kalkıp sandalyeyi yerine itti.

Tam o esnada salona karısı girdi ve onu görünce şaşırıldı. “Aaaa... Sen ne zaman geldin?”

“Öğleden sonra geldim.”

Aysel meraklandı. “N’oldu? Hasta mısın?”

“Yok önemli bir şey... Başım ağrıdı biraz... Ben de kahveyi çocuklara bıraktım, gelip uyudum.”

“E masada n’apıyordun?”

Konuşurken kendinden tiksindiğini hissetti adam. “Hiiiç... Biraz hesap kitap işleriyle uğraştım.”

Aysel sehpa da duran su bardağını alıp mutfağa giderken, “E iyi peki,” dedi. “Yedin mi bir şeyler? Karnın aç mı?”

“Açım... Öğlen de bir şey yemedim.”

Aysel gülerек döndü mutfaktan. “Ben tokum. Handan Hanım bizi bir ağırladı, sorma gitsin! Anlatsam gülmekten yerlere yatarsın.”

Uğur bir kaşını kaldırarak sordu: “Niye?”

“Ayyy dur anlatırım, yemek ısıtayı da sen yerken anlatırım...”

Uğur arkasından bakarken kadın mutfağa doğru gitti.

*

Nurcan eve yorgun gelmişti, karnı da aç değildi ama hemen mutfağa girdi, Rıza için yemek yapması gerekiyordu. Yemeği ocağa koyarken telefon çalınca aceleyle açtı. “Buyrun.”

“Benim ben.”

“N’oldu Rıza?”

“Bir şey olmadı. Ben yemeğe gelmeyeceğim bu akşam. Onu haber vereyim diye aradım.”

Nurcan kızgınlığını belli etmedi. “Ben... Ben de yemek yapıyordum sana...”

“İyi... Sen yersin. Arkadaşlarla muhabbet edeceğiz bu akşam.”

“İyi.”

Gülerек devam etti adam. “Sen de rahat rahat dizilerini izlersin işte.”

Nurcan’ın içini birden büyük bir öfke kapladı. “Bari daha evvel haber verseydin, ben zaten toktum, boşu boşuna...”

“Uzun etme Nurcan. Sanki bugün pişen yarın yenmiyor. Geç gelirim ben, hadi!”

Telefon kapanınca kızgınlıkla, “Offf!” dedi kadın.

*

Mecnun Maral'ı limanda güzel bir lokantaya götürmüştü. Genç kadın etrafına bakarak sordu: "İlk defa geliyorum ben buraya. Yemekler de çok lezzetli. Sen geldin mi daha evvel?"

"Evet, sahibi arkadaşım," dedi Mecnun başını sallayarak.

Bu sözlere şaşırın Maral tek kaşını kaldırarak sordu: "Nerden?"

"Çocukluktan."

"Hmmm... Çocukluk arkadaşın olmazsa gelemezsin zaten." Adam bu yoruma herhangi bir cevap vermeyince sözlerini sürdürdü. "Yani... Yani ucuz bir yer olduğunu sanmam. Sık sık gelemezsin demek istedim." Yine cevap alamayınca eliyle işaret ederek açıkladı. "Malum, para meselesi."

Mecnun gülerek onayladı. "Aaaa çok haklısın... Ne gezer bende para? İşte böyle birkaç yer var tanıdık, oralara takılıyorum arada."

"Anlıyorum," dedi Maral yapay bir şekilde.

Bir süre sessizce yemeklerini yediler, fakat Mecnun birileriyle beraberken sessizlikten pek hoşlanmazdı, bu yüzden lokmasını yutup sordu: "Sen neler yapıyorsun iş dışında burada? İstanbul'dan sonra sıkır buralar birçok insanı."

"Tabii ki! Büyük bir şehirden gelip yaşayamaz herkes burada ama ben işimi seviyorum. Zaten bütün gün oteldeyim. Kalan zamanda da internet falan..." Duraksadı bir an. "Biliyorsundur, yani görmüşsündür." Eliyle işaret etti. "Bilgisayar... Arkadaşlarımla konuşuyorum filan..."

Mecnun interneti çiçekler ve ilgi duyduğu başka konularda bilgi almaktan öte pek kullanmazdı. "Duydum duydum da... Zor olmuyor mu öyle makineden arkadaşlarıyla konuşmak? Aç telefonu konuş. Hafta sonu git yüz yüze konuş! Ne o öyle bir makinenin başında?" Gülerek tamamladı sözlerini. "Saçma bir olay yani."

"Niye öyle diyorsun? Telefonla da konuşuyorum ama bilgisayar artık şart... Görüntülü de sohbet edebiliyorsun. Tıpkı berabermişsin gibi..."

Mecnun alaycı bir tonda sordu: "Hadi yaaa? Çayları kim yapıyor?"

Maral gülümseyerek açıkladı. "Herkes kendi yapıyor. Sen de kullanabilsen hoşuna gider inan... Düşünsene... Uzaktaki arkadaşınla sohbet edebiliyorsun."

Mecnun şöyle bir düşündükten sonra, "Cık... Ben sohbet ederken istediğimde arkadaşımın ensesine patlatamayacaksam..." dedi gülerek. "Öyle sohbet bana gelmez!"

Adam tekrar yemeye koyulduğunda Maral ona küçümseyerek baktı.

*

Uğur baş ağrısından kurtulamayınca erken yatmıştı. Aysel evdeki işleri ayarladıktan sonra biraz televizyon seyretti ve gece yarısına doğru yatak odasına geçti. Bir süre Uğur'un nefesini dinledi. Uyuduğundan emin olduktan sonra pantolonu aldı ve son derece dikkatli bir şekilde koridora çıktı. Arkasını kontrol ederek salona girdi ve pantolonun ceplerini karıştırmaya başladı.